

Оце і все

Тетяна Булат

Відкрила очі, піднялася,
Озирнулась.
Струсила попіл, підвелася,
Потягнулась.

Вона стоїть, розправив плечі,
Біль невтомний.
В душі холодна порожнеча,
Непритомна.

Оцю берізку посадили
На край поля.
Дощі і вітри їй годили,
Оце їй воля.

І розпускає всі мережки —
Гілки долі.
І топчуть до берези стежки
Люди в полі.

Росте вона поодаль лісу,
Де дерева
Стоять у тіні. А берізка –
Королева!

Свої гілки порозпускала —
Не будь дощу.
Проміння в листі заблукало
І вітер вщух.

Та раптом жаром опалило
Весь ліс навкруг,
Немов косою покосило.
Був ліс... став луг.

Всіх діток на зелених вітах
Порвало вщент

І від дерев посеред літа
Лише фрагмент.

Самотній стовбур, одинокий,
Нема гілок,
Бо чорну вирву зробив глибоку
Ракетний блок.

Не відростуть вже ніжні віти –
Без вороття.
Не прийдуть до берези діти –
Нема життя.

Ось так Росія ця потворна
Лиш смерть несе.
В душі там пусто, брудно-чорно –
Оце і все.